Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

14 päivänä huhtikuuta 2021 *

Talous- ja rahapolitiikka – Luottolaitosten vakavaraisuusvalvonta – Asetuksen (EU) N:o 1024/2013 4 artiklan 1 kohdan d alakohta ja 3 kohta – Vähimmäisomavaraisuusasteen laskenta – EKP eväsi osittain luvan jättää vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle tietyt edellytykset täyttäviä vastuita – Asetuksen (EU) N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohta – Käsiteltävän tapauksen kaikkia merkityksellisiä seikkoja ei tutkittu – Oikeusvoima – SEUT 266 artikla

Asiassa T-504/19

**Crédit lyonnais**, kotipaikka Lyon (Ranska), edustajinaan asianajajat A. Champsaur ja A. Delors,

kantajana,

vastaan

**Euroopan keskuspankki (EKP)**, asiamiehinään J. Poscia, R. Ugena ja F. Bonnard, avustajanaan asianajaja H.-G. Kamann,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63) 4 artiklan 1 kohdan d alakohdan ja 10 artiklan sekä luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1; oikaisut EUVL 2013, L 208, s. 68 ja EUVL 2013, L 321, s. 6) 429 artiklan 14 kohdan nojalla 3.5.2019 annettu EKP:n päätös ECB-SSM-2019-FRCAG-39 siltä osin kuin siinä evätään kantajalta lupa jättää tiettyjä vastuita vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Tomljenović sekä tuomarit F. Schalin ja I. Nõmm (esittelevä tuomari),

kirjaaja: hallintovirkamies M. Marescaux,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 7.12.2020 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Kantaja, Crédit lyonnais, on Ranskan oikeuden mukaan perustettu osakeyhtiö, jolla on lupa toimia luottolaitoksena. Se on Crédit agricole SA:n tytäryhtiö. Tällä perusteella se kuuluu Euroopan keskuspankin (EKP) suoraan valvontaan.

2 Crédit agricole haki 5.5.2015 luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1; oikaisut EUVL 2013, L 208, s. 68, ja EUVL 2013, L 321, s. 6) 429 artiklan 14 kohdan mukaisesti omasta puolestaan ja Crédit agricole -ryhmittymään kuuluvien laitosten puolesta, kantaja mukaan lukien, EKP:ltä lupaa jättää vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle sellaisista säänneltyihin rahoitustuotteisiin liittyvistä talletuksista johtuvat vastuut, jotka sillä oli velvollisuus siirtää Caisse des dépôts et consignationsille (jäljempänä CDC), joka on julkinen talletuslaitos Ranskassa.

3 Kyseiset rahoitustuotteet ovat Ranskan rahataloutta ja rahoitusmarkkinoita koskevan lain (code monétaire et financier, jäljempänä rahatalous- ja rahoitusmarkkinalaki) L.221-1–L.221-9 §:ssä tarkoitettu Livret A -säästötili, rahatalous- ja rahoitusmarkkinalain L.221-13–L.221-17-2 §:ssä tarkoitettu LEP-säästötili (livret d'épargne populaire) ja rahatalous- ja rahoitusmarkkinalain L.221-27 §:ssä tarkoitettu LDD-kehitystili (livret de développement durable et solidaire). Rahatalous- ja rahoitusmarkkinalain L.221-5 §:n mukaan tietty osuus Livret A -säästötileille ja LDD-kehitystileille kerättyjen talletusten kokonaismäärästä keskitetään CDC:n hallinnoimaan säästörahastoon. Rahatalous- ja rahoitusmarkkinalain R.221-58 §:n mukaan sama koskee LEP-säästötilejä.

4 EKP antoi 24.8.2016 luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63) 4 artiklan 1 kohdan d alakohdan ja 10 artiklan sekä asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan nojalla päätöksen ECB/SSM/2016-969500 TJ5KRTCJQWXH05/165, jolla se epäsi Crédit agricolelta luvan jättää vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle CDC:lle olevat vastuut, jotka johtuivat siitä Livret A-, LDD- ja LEP-tileille tehtyjen talletusten osuudesta, joka kantajalla oli velvollisuus siirtää CDC:lle. Kyseisessä päätöksessä EKP katsoi lähinnä asetuksen
N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan sanamuodosta ilmenevän, että toimivaltaisilla viranomaisilla, joiden tehtäviä EKP oli asetuksen N:o 1024/2013 mukaisesti ottanut hoitaakseen, oli harkintavaltaa päättää, voidaanko kyseisessä säännöksessä mainitut edellytykset täyttävät vastuut jättää vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle vai ei. Koska EKP katsoi, että CDC:lle siirretyt summat olivat Crédit agricolen vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan kannalta merkityksellisiä vastuita, se hylkäsi sen hakemuksen.

5 EKP tukeutui kolmeen perusteluun. Ensimmäinen perustelu koski kerättyjen talletusten kirjanpidollista käsittelyä. Toinen perustelu liittyi Crédit agricolen sopimusperusteiseen velvollisuuteen maksaa asiakkaiden talletukset takaisin riippumatta siitä, palautetaanko CDC:lle siirretyt varat vai ei. Kolmas perustelu koski suojausten uudelleentasapainottamiseksi tehtyjen Crédit agricolen positioiden ja CDC:n positioiden arvonoikaisujen välistä viivettä. EKP katsoi, että Crédit agricole saattaisi tällä aikavälillä joutua turvautumaan omaisuuserien kiireelliseen

myyntiin odottaessaan CDC:ltä tulevia varojen siirtoja. Näistä perusteluista EKP päätteli, että mekanismi, jota käytettiin talletusten siirrossa CDC:ltä Crédit agricolelle, oli puutteellinen ja aiheutti huolta sen toiminnan vakaudesta, minkä vuoksi sen hakemus oli syytä evätä.

6 Unionin yleinen tuomioistuin kumosi 13.7.2018 antamallaan tuomiolla Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) edellä 4 kohdassa mainitun EKP:n päätöksen. Se totesi, että EKP oli kahdessa ensimmäisessä perustelussa tehnyt oikeudellisen virheen ja kolmannessa perustelussa ilmeisen arviointivirheen.

7 Crédit agricole haki 26.7.2018 omasta puolestaan sekä Crédit agricole -ryhmittymään kuuluvien eri laitosten puolesta, kantaja mukaan lukien, uudelleen lupaa jättää vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle summat, jotka sillä oli velvollisuus siirtää CDC:lle.

8 EKP antoi 21.2.2019 Crédit agricolelle tiedoksi luonnoksen päätökseksi, jossa se myönsi Crédit agricolelle sekä kaikille Crédit agricole -ryhmittymän laitoksille poikkeusluvan, lukuun ottamatta kantajaa, jolle EKP aikoi myöntää vain osittaisen poikkeusluvan.

9 Crédit agricole esitti 6.3.2019 huomautuksensa päätösluonnoksesta.

10 EKP antoi 3.5.2019 asetuksen N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan d alakohdan ja 429 artiklan 14 kohdan nojalla päätöksen ECB-SSM-2019-FRCAG-39 (jäljempänä riidanalainen päätös).

11 EKP antoi riidanalaisella päätöksellä Crédit agricolelle ja ryhmittymään kuuluville laitoksille luvan jättää vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle Livret A-, LDD- ja LEP-tileille tehtyjen talletusten osuuden, joka niillä oli velvollisuus siirtää CDC:lle, lukuun ottamatta kantajaa, jolle kyseinen poikkeuslupa myönnettiin vain 66 prosentin osuuteen talletuksista.

12 Riidanalaisen päätöksen 2.1 kohdassa EKP katsoi, että asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan a–c alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyivät ensinnäkin sillä perusteella, että CDC:tä oli pidettävä julkisyhteisönä tai julkisoikeudellisena laitoksena, toiseksi sillä perusteella, että vastuita CDC:lle käsiteltiin valvontatarkoituksissa saman asetuksen 116 artiklan 4 kohdan mukaisesti, ja viimeiseksi sillä perusteella, että tietty osuus Livret A-, LDD- ja LEP-tileille tehdyistä talletuksista oli velvollisuus siirtää CDC:lle yleisen edun mukaisten investointien rahoittamiseksi. EKP totesi lähinnä, etteivät nämä edellytykset täyttyneet sen säänneltyjen talletusten osuuden osalta, jota ei ollut velvollisuutta siirtää CDC:lle, sen käyttötarkoituksesta riippumatta.

13 Riidanalaisen päätöksen 2.2 kohdassa EKP muistutti ensinnäkin, että toimivaltaisille viranomaisille asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan soveltamisessa annetun harkintavallan tarkoituksena oli, että ne voivat sovittaa yhteen kaksi tavoitetta eli sen, että noudatetaan vähimmäisomavaraisuusasteen logiikkaa, jonka mukaan sen laskennassa otetaan huomioon luottolaitoksen riskipainottamattomien vastuiden kokonaismäärä, ja toisaalta sen, että koska tietyt vastuut, joiden riskiprofiili on erityisen alhainen ja jotka eivät johdu luottolaitoksen omista investointipäätöksistä, eivät olleet vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan kannalta merkityksellisiä, ne voitiin jättää sen ulkopuolelle.

14 EKP korosti toiseksi, että luottolaitosten positioiden ja CDC:n positioiden arvonoikaisujen välinen viive aiheutti luottolaitoksille tietyn riskin, koska kantajille tehdyt talletukset jäivät edelleen niiden vastuulle ja koska velvollisuus maksaa ne takaisin jo ennen summien siirtämistä CDC:lle olisi voinut johtaa siihen, että ne myyvät hyvin likvidejä omaisuuseriä tai myyvät omaisuuseriä kiireellisesti tilapäisellä alennuksella. Se korosti, että kyseisen riskin merkitys riippui CDC:lle olevien vastuiden keskittymisestä ja että näin ollen CDC:lle olevien vastuiden voimakas tai laajamittainen keskittyminen olisi pitänyt ottaa huomioon vähimmäisomavaraisuusasteessa ainakin osittain.

15 Saattaakseen edellä 13 kohdassa mainitut kaksi tavoitetta tasapainoon keskenään EKP noudatti lisäksi menettelyä, jossa otettiin huomioon ensinnäkin valtion luottokelpoisuus, toiseksi kiireellisten myyntien riski ja kolmanneksi kyseessä olevien vastuiden keskittymisen arviointi. Kyseinen menettely tarkoitti EKP:n mukaan, että sen myöntämän poikkeusluvan kokonaisprosenttiosuus olisi ollut sitä korkeampi, mitä pienempiä olisivat olleet vakautta koskevat riskit.

16 Ranskan valtion luottokelpoisuuden osalta EKP totesi riidanalaisen päätöksen 2.2.1 kohdassa, ettei sellaisia vakavaraisuuteen liittyviä ongelmia ollut, joiden perusteella se olisi voinut jättää hyväksymättä hakemuksen CDC:lle olevien vastuiden jättämisestä vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle. Se huomautti kuitenkin, että ulkoisten luottoluokituslaitosten Ranskan tasavallalle antama luokitus ei ollut korkein mahdollinen ja että Ranskan tasavallan neuvottelemien viisivuotisten luottoriskinvaihtosopimusten luokitukseen liittyvä maksukyvyttömyyden todennäköisyys ei ollut nolla.

17 Kiireellisten myyntien riskin osalta EKP totesi riidanalaisen päätöksen 2.2.2 kohdassa ensinnäkin, että CDC:n kanssa tehtyjen positioiden arvonoikaisujen välisen viiveen seurauksena luottolaitos saattaisi suorittaa kyseisen kaltaisia myyntejä talletusten takaisin maksamiseksi odottaessaan CDC:n suorittamaa varojen siirtoa. Se totesi toiseksi, että vaikka alle viiden päivän viive tarkoitti käytännössä välitöntä siirtoa, johon liittyi vain vähäinen kiireellisten myyntien riski, järjestelmä, jossa positioiden arvonoikaisut CDC:n kanssa tehdään kymmenen päivän välein, tarkoitti jopa kymmenen päivän viivettä. EKP huomautti kolmanneksi yhtäältä, että viimeisimpien pankkikriisien aikana 10–30 prosenttia luottolaitosten talletuksista – jopa suojatuista – oli nostettu alle viidessä päivässä, ja toisaalta lähinnä, että A-säästötili oli luonteeltaan säästötiliä likvidimpi. EKP korosti neljänneksi, että vaikka se oli 24.8.2016 annetulla päätöksellä myöntänyt, ettei CDC:n kanssa tehtyjen positioiden arvonoikaisujen välinen viive aiheuttanut likviditeettiriskiä, kyseinen päätös oli annettu maksuvalmiusvaatimusten täyttymisen arvioinnin yhteydessä, mikä poikkesi vähimmäisomavaraisuusasteen arvioinnista. EKP huomautti viidenneksi erityisesti kantajan osalta, että kun talletusten määrästä nostettiin 30 prosenttia alle viidessä päivässä, se vastasi 5,4:ää miljardia euroa.

18 EKP korosti riidanalaisen päätöksen 2.2.3 kohdassa CDC:lle olevien vastuiden keskittymisen arvioinnin osalta ensinnäkin Credit agricole -ryhmittymässä käytössä olevaa yhteisvastuumekanismia, jolla siihen sidoksissa olevat yhteisöt velvoitetaan lakisääteisesti antamaan toisilleen tukea pääomien ja käteisvarojen muodossa, millä voidaan perustella sitä, että keskittymäriskiä arvioidaan sidoksissa olevien yhteisöjen osalta ryhmittymätasolla. EKP päätteli tästä, ettei oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU 81 artiklassa tarkoitettua keskittymäriskiä ollut.

19 EKP huomautti toiseksi erityisesti kantajan osalta, ettei se kuulunut Crédit agricole -ryhmittymän yhteisvastuumekanismin piiriin ja että näin ollen keskittymäriskiä oli sen osalta tarkasteltava alakonsolidointiryhmän tasolla. Koska CDC:lle olevien vastuiden aste kantajan ensisijaiseen pääomaan nähden oli 134 prosenttia vuonna 2015 ja 231 prosenttia vuonna 2018, EKP totesi, että oli olemassa riski CDC:lle olevien vastuiden keskittymisestä.

20 EKP päätteli, että talletusten nostoryntäyksen pääomavaikutusten lieventämiseksi kantajan vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa oli järkevää ottaa huomioon tietty prosenttiosuus kantajan CDC:lle olevia vastuita, ja vahvisti täksi osuudeksi 34 prosenttia.

## Menettely ja asianosaisten vaatimukset

21 Kantaja nosti 12.7.2019 unionin yleiseen tuomioistuimeen toimittamallaan kannekirjelmällä nyt käsiteltävän kanteen.

22 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 30.6.2020 työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena EKP:ltä tietoja. Kantajan esitettyä 28.9.2020 huomautuksensa EKP:n antamasta vastauksesta viimeksi mainitulle esitettiin lisäkysymyksiä 15.10.2020.

23 Unionin yleinen tuomioistuin (toinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin ehdotuksesta aloittaa oikeudenkäynnin suullisen vaiheen.

24 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 7.12.2020 pidetyssä istunnossa

25 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä evätään kantajalta lupa jättää vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle 34 prosenttia sen vastuista CDC:lle

– velvoittaa EKP:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 EKP vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

## Oikeudellinen arviointi

27 Kanteellaan kantaja riitauttaa asetuksen N:o 1024/2013 4 artiklan 1 kohdan d alakohdan ja asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan nojalla tehdyn riidanalaisen päätöksen laillisuuden.

28 Asetuksen N:o 1024/2013 4 artiklan 1 kohdan d alakohdan sanamuodon mukaan EKP:lle on annettu tehtäväksi ”sen varmistaminen, että noudatetaan 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja säädöksiä, joilla luottolaitoksille asetetaan vakavaraisuusvaatimuksia omien varojen vaatimusten, arvopaperistamisen, suuriin riskikeskittymiin sovellettavien rajoitusten, likviditeetin, velkaantuneisuuden sekä näiden seikkojen raportoinnin ja julkistamisen

aloilla”. Koska kantaja kuuluu lisäksi EKP:n harjoittaman suoran vakavaraisuusvalvonnan piiriin, kyseisen tehtävän suorittaminen kuuluu suoraan viimeksi mainitulle eikä kansallisille viranomaisille yhteisen valvontamekanismin puitteissa (ks. vastaavasti tuomio 16.5.2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. EKP, T-122/15, EU:T:2017:337, 63 kohta).

29 Asetuksen N:o 1024/2013 4 artiklan 3 kohdan mukaan ”tällä asetuksella sille annettujen tehtävien hoitamiseksi ja korkealaatuisen valvonnan varmistamiseksi EKP:n on sovellettava kaikkea asiaa koskevaa unionin lainsäädäntöä”. Tähän merkitykselliseen lainsäädäntöön kuuluu muun muassa asetus N:o 575/2013.

30 Asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan mukaan ”toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa laitokselle luvan jättää vastuiden määrän ulkopuolelle vastuut, jotka täyttävät kaikki seuraavat edellytykset: a) ne ovat vastuita julkisyhteisölle tai julkisoikeudelliselle laitokselle; b) niitä käsitellään 116 artiklan 4 kohdan mukaisesti; c) ne johtuvat talletuksista, jotka laitoksella on lakisääteinen velvollisuus siirtää a alakohdassa tarkoitetulle julkisyhteisölle tai julkisoikeudelliselle laitokselle yleisen edun mukaisten investointien rahoittamista varten”.

31 Kuten edellä 10–20 kohdassa todettiin, EKP kieltäytyi riidanalaisessa päätöksessä osittain hyväksymästä kantajan hakemusta siitä, että sen kaikki CDC:lle olevat vastuut, joista osa muodostui säänneltyinä talletuksina vastaanotetuista talletuksista, jotka kantajalla oli velvollisuus siirtää CDC:lle, jätettäisiin asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan nojalla kantajan vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle. EKP soveltamassa menetelmässä otetaan huomioon ensinnäkin valtion luottokelpoisuus, toiseksi kiireellisten myyntien riski ja kolmanneksi kyseessä olevien vastuiden keskittymistä koskeva arvio. Näitä arviointiperusteita tarkasteltiin tässä järjestyksessä riidanalaisen päätöksen 2.2.1–2.2.3 kohdassa esitetyissä perusteluissa.

32 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi erityisesti kolmeen kanneperusteeseen.

33 Ensimmäinen peruste koskee SEUT 266 artiklan rikkomista. Kantaja väittää siinä lähinnä, että EKP:n riidanalaisessa päätöksessä esittämät kolme perustelua eivät ole yhtäpitäviä 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) asianmukaisen täytäntöönpanon kanssa. Toinen kanneperuste koskee erityisesti perustelua, jonka mukaan kantajan vastuisiin CDC:lle liittyy keskittymäriski. Siinä vedotaan lähinnä EKP:n tekemiin oikeudellisiin virheisiin. Kolmannessa kanneperusteessa kiistetään riidanalaisen päätöksen perustelujen aineellinen paikkansapitävyys ja vedotaan EKP:n tekemiin ilmeisiin arviointivirheisiin.

### *Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee lähinnä SEUT 266 artiklan rikkomista*

34 Kantaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin oli jo tutkinut ja hylännyt riidanalaisen päätöksen kolme perustelua – valtion luottokelpoisuuden arviointi, arvonoikaisujen väliseen kymmenen päivän viiveeseen liittyvä kiireellisten myyntien riski ja CDC:lle olevien vastuiden voimakas keskittyminen – joiden perusteella EKP oli kieltäytynyt hyväksymästä asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan nojalla tehtyä hakemusta kokonaan kantajan osalta, 13.7.2018 antamassaan tuomiossa Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472), josta on kantajan mukaan tullut lainvoimainen. Se viittaa tältä osin mainitun tuomion 61–63, 66, 80 ja 81 kohtaan.

35 SEUT 266 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan toimielimen, jonka säädös on julistettu mitättömäksi, on toteutettava kumoamistuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet. Tässä määräyksessä määrätään tuomioistuinten ja hallintoviranomaisen välisestä toimivallan jaosta, ja sen mukaan toimielimen, joka on päättänyt kumotusta toimesta, on määritettävä, mitä toimenpiteitä kumoamistuomion täytäntöönpaneminen edellyttää (ks. tuomio 5.9.2014, Éditions Odile Jacob v. komissio, T-471/11, EU:T:2014:739, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan toimielimen on kumoamistuomion noudattamiseksi ja pannakseen sen kaikilta osin täytäntöön paitsi noudatettava tuomion tuomiolauselmaa myös otettava huomioon siihen johtaneet perustelut, jotka ovat sen tarpeellinen tuki, sillä perustelut ovat välttämättömiä tuomiolauselman täsmällisen sisällön määrittämiseksi. Juuri perusteluissa yksilöidään nimenomainen toimen kohta, joka on vahvistettu lainvastaiseksi, ja juuri niistä käyvät tarkasti ilmi ne tuomiolauselmassa todetun lainvastaisuuden syyt, jotka asianomaisen toimielimen on otettava huomioon, kun se korvaa kumotun toimen toisella toimella (tuomio 26.4.1988, Asteris ym. v. komissio, 97/86, 99/86, 193/86 ja 215/86, EU:C:1988:199, 27 kohta; tuomio 6.3.2003, Interporc v. komissio, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 29 kohta ja tuomio 13.9.2005, Recalde Langarica v. komissio, T-283/03, EU:T:2005:315, 50 kohta).

37 SEUT 266 artiklan määräysten mukaan asianomainen toimielin velvoitetaan huolehtimaan siitä, ettei toimea, jolla kumottu toimi korvataan, rasita kumoamistuomiossa todettu lainvastaisuus (tuomio 6.3.2003, Interporc v. komissio, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 30 kohta ja tuomio 13.9.2005, Recalde Langarica v. komissio, T-283/03, EU:T:2005:315, 51 kohta).

38 On lopuksi korostettava, että SEUT 266 artikla velvoittaa toimielintä, joka oli päättänyt kumotusta toimesta, ainoastaan siinä laajuudessa kuin on välttämätöntä kumoamistuomion täytäntöön panemisen varmistamiseksi (tuomio 6.3.2003, Interporc v. komissio, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 30 kohta ja tuomio 5.9.2014, Éditions Odile Jacob v. komissio, T-471/11, EU:T:2014:739, 57 kohta). Menettely, jossa kyseisen kaltainen toimi korvataan, voidaan siis aloittaa alusta nimenomaan siitä menettelyvaiheesta alkaen, jossa lainvastaisuus oli tapahtunut (ks. tuomio 29.11.2007, Italia v. komissio, C-417/06 P, ei julkaistu, EU:C:2007:733, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 5.9.2014, Éditions Odile Jacob v. komissio, T-471/11, EU:T:2014:739, 58 kohta).

39 Kantajan väitteet on jaettava kolmeen osaan sen mukaan kuin on kyse väitteestä, joka koskee 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) huomiotta jättämistä riidanalaisen päätöksen 2.2.1, 2.2.2 tai 2.2.3 kohdassa esitetyissä perusteluissa.

### *Valtion luottokelpoisuutta koskeva perustelu (riidanalaisen päätöksen 2.2.1 kohta)*

40 Kantaja muistuttaa, että 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) täytäntöönpano edellytti, että EKP osoittaa Ranskan tasavallan maksukyvyttömyysriskin todennäköisyyden. Kantajan mukaan EKP myöntää riidanalaisessa päätöksessä, ettei valtion kykyyn täyttää velvoitteensa liity erityisiä vakavaraisuusongelmia, ja korostaa ainoastaan, että ulkoisen luottoluokituslaitoksen Ranskan tasavallalle antama luottoluokitus ei ole korkein mahdollinen ja että maksukyvyttömyyden todennäköisyys ei ole nolla. Näiden seikkojen perusteella ei sen mukaan voida osoittaa maksukyvyttömyyden todennäköisyyttä, toisin sanoen sen kohtuullista todennäköisyyttä.

41 EKP väittää, että Ranskan valtion luottokelpoisuutta koskeva arviointiperuste on vain yksi riidanalaisessa päätöksessä tutkituista arviointiperusteista. Se lisää analysoineensa riidanalaisessa päätöksessä kyseisen maksukyvyttömyysriskin todennäköisyyttä, minkä johdosta se sijoitti Ranskan tasavallan luottoluokkaan 1 asetuksen N:o 575/2013 114 artiklan 2 kohdan, johon 429 artiklan 14 kohdassa viitataan asetuksen 116 artiklan 4 kohdan kautta, nojalla. EKP muistuttaa, että vaikka sen toteama maksukyvyttömyyden riski ei ollut nolla, se ei ollut riittävä, jotta pelkästään sen perusteella olisi voitu evätä haettu poikkeuslupa.

42 EKP väittää, että unionin yleinen tuomioistuin kumosi sen analyysin vain siltä osin kuin se oli poikkeuslupahakemuksen epäämiseksi katsonut, että – lähtökohtaisesti ja kutakin yksittäistapausta tutkimatta – valtio voi olla maksukyvytön. Se päättelee tästä, että 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) määräysten noudattamiseksi sen oli ainoastaan tutkittava Ranskan tasavallan maksukyvyttömyyden riski ja käytettävä harkintavaltaansa sen selvittämiseksi, oliko riski todennäköinen vai ei.

43 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 59–62 ja 66 kohdassa EKP:n todettiin tehneen oikeudellisen virheen vain siltä osin kuin se viittasi pelkkään Ranskan valtion maksukyvyttömyyden mahdollisuuteen tutkimatta, miten todennäköinen tämä mahdollisuus oli. Siitä ilmenee, että mainittu tuomio ei ollut esteenä sille, että EKP ottaa analyysinsä yhteydessä huomioon Ranskan tasavallan maksukyvyttömyyden mahdollisuuden, vaan että se oli velvollinen analysoimaan kyseisen riskin todennäköisyyden.

44 Riidanalaisen päätöksen 2.2.1 kohdasta ilmenee, että EKP viittasi kahteen seikkaan sen toteamiseksi, että vaikka Ranskan valtion luottokelpoisuus ei aiheuttanut vakavaraisuuteen liittyviä ongelmia, joiden perusteella EKP olisi voinut kieltäytyä hyväksymästä poikkeuslupahakemusta CDC:lle olevien vastuiden jättämisestä vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle, Ranskan valtion maksukyvyttömyysriski ei ollut nolla. Nämä kaksi seikkaa ovat yhtäältä se, että ulkoisten luottoluokituslaitosten Ranskan valtiolle antama luottoluokitus ei ollut korkein mahdollinen, ja toisaalta se, että Ranskan neuvottelemien viisivuotisten luottoriskinvaihtosopimusten luokitukseen liittyvän maksukyvyttömyyden todennäköisyys oli 0,611 prosenttia.

45 Koska EKP siis analysoi riidanalaisessa päätöksessä Ranskan tasavallan maksukyvyttömyyden todennäköisyyttä, se ei jättänyt huomiotta 13.7.2018 annettua tuomiota Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472), joten kantajan ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa tältä osin esittämä väite on hylättävä.

46 Siltä osin kuin on kyse kantajan esittämästä arvostelusta, jonka mukaan EKP ei osoittanut Ranskan tasavallan maksukyvyttömyyden todennäköisyyttä, se koskee tosiasiallisesti sitä, onko EKP:n analyysi perusteltu. Sitä on siis tarvittaessa tarkasteltava kolmannen kanneperusteen yhteydessä.

***CDC:lle olevien vastuiden keskittymisen tasoa koskeva perustelu (riidanalaisen päätöksen 2.2.3 kohta)***

47 Kantaja katsoo, ettei EKP voinut ottaa huomioon CDC:lle olevien vastuiden keskittymisen tasoa koskevaa perustelua ilman, että se jätti huomiotta 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472). Se huomauttaa yhtäältä unionin yleisen tuomioistuimen katsoneen siinä, että keskittymistä koskevalla perusteella voi olla merkitystä vain siinä

tapauksessa, että Ranskan valtion joutuessa maksukyvyttömäksi CDC:lle säänneltyinä talletuksina siirrettyjä summia ei olisi voitu saada siltä takaisin. Se väittää toisaalta, ettei EKP ole osoittanut tällaisen maksukyvyttömyyden todennäköisyyttä.

48 EKP väittää, että siltä osin kuin se tutki ja osoitti Ranskan tasavallan maksukyvyttömyyden todennäköisyyden, sillä oli oikeus ottaa huomioon kantajan CDC:lle olevien vastuiden keskittymisen taso. Se lisää, että kyseinen perustelu ei ollut ratkaiseva arviointiperuste ja että sitä arvioitiin muihin määritettyihin arviointiperusteisiin nähden, kuten riidanalaisessa päätöksessä sovellettu menetelmä osoittaa.

49 Unionin yleinen tuomioistuin totesi 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 63 kohdassa, että koska EKP ei tutkinut sen mahdollisuuden todennäköisyyttä, että Ranskan tasavalta joutuu maksukyvyttömäksi, myöskään korostamalla kantajan CDC:lle olevien vastuiden määrää ei voida yksinään perustella mainittujen vastuiden huomioon ottamista vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa. Unionin yleinen tuomioistuin totesi, että niiden määrällä olisi nimittäin voinut olla merkitystä vain, jos kantaja ei siinä tapauksessa, että Ranskan tasavalta olisi joutunut maksukyvyttömäksi, olisi voinut saada CDC:lle säänneltyinä talletuksina siirtämiään summia takaisin, vaan sen olisi ollut turvauduttava omaisuuden kiireelliseen myyntiin.

50 Tästä seuraa, että EKP saattoi ilman, että se jätti huomiotta 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472), ottaa huomioon kantajan CDC:lle olevien vastuiden keskittymisen tason, jos se niiden huomioon ottamisen yhteydessä tarkastelisi myös Ranskan tasavallan maksukyvyttömyyden todennäköisyyttä. Kuten edellä 44 ja 45 kohdassa todettiin, EKP suoritti tällaisen tarkastelun.

51 Näin ollen ensimmäisen kanneperusteen toinen osa on hylättävä.

***Kiireellisten myyntien riskiä koskeva perustelu (riidanalaisen päätöksen 2.2.2 kohta)***

52 Kantaja muistuttaa, että 13.7.2018 annetun tuomion (T-758/16, EU:T:2018:472) asianmukainen täytäntöönpano edellytti, että EKP tutkii perusteellisesti säännellyt talletukset arvioidakseen, oliko odotettavissa, että nostojen määrä on niin suuri ja ne ovat niin äkillisiä, että ne ylittävät maksuvalmiussuhteen laskennassa ilmenevien ”vakavien stressitilanteiden” skenaariot. Se väittää, ettei EKP ole tehnyt tällaista tutkimusta.

53 Sen mukaan EKP ei yhtäältä osoita, miten ajallisesta erosta, johon se ei myönnä liittyvän likviditeettiriskiä, voisi kuitenkin aiheutua velkaantumisriski.

54 EKP esittää sen mukaan toisaalta vain yleisiä ja hypoteettisia seikkoja tarkastelematta säänneltyjen talletusten erityispiirteitä. Se väittää tältä osin, että EKP:n riidanalaisessa päätöksessä tarkastelema tilanne, jossa tapahtuu äkillinen nostoryntäys, ei saa tukea mistään konkreettisesta tiedosta, eikä sitä voida soveltaa säänneltyihin talletuksiin, joilla on kaksinkertainen valtiontakaus samanaikaisesti sekä tallettajien että luottolaitosten osalta ja jotka muodostavat hätävaran kriisiaikoina.

55 Se lisää, että EKP:n väitteet perustuvat olettamaan siitä, että eräästä äskettäisestä tapauksesta oli ilmennyt, että säänneltyjen talletusten nostoryntäys (10–30 prosenttia talletuksista) saattoi tapahtua lyhyessä ajassa. Se riitauttaa tältä osin sekä sen, ettei riidanalaisessa päätöksessä selitetty sen esimerkkitapauksen erityispiirteitä, johon EKP tukeutui, että kyseisen esimerkkitapauksen merkityksellisyyden.

56 Kantaja päättelee tästä, etteivät olettamukset säänneltyjen talletusten nostoryntäyksestä ja omaisuuserien kiireellisestä myynnistä ole uskottavia ja että EKP on näin päätellessään jättänyt huomiotta 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472).

57 EKP muistuttaa, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi kyseisessä tuomiossa, että positioiden arvonoikaisujen välinen viive saattoi olla merkityksellinen peruste velkaantumisriskin arvioinnissa olematta sellainen likviditeettiriskin arvioinnissa siinä tapauksessa, että tallettajien tekemien nostojen määrä olisi ollut niin suuri, että se olisi ylittänyt maksuvalmiussuhteen laskennassa tarkasteltuja vakavia stressitilanteita koskevat skenaariot.

58 EKP väittää tutkineensa huolellisesti ja puolueettomasti säänneltyjen talletusten erityispiirteet ja katsoneensa sen johdosta, että asiakkaiden tekemät nostot olivat voineet ylittää vakavia stressitilanteita koskevat skenaariot ja että se saattoi näin ollen perustellusti käyttää arviointiperusteena arvonoikaisujen välistä viivettä. Se muistuttaa tältä osin, että CDC:n kanssa tehtävien positioiden arvonoikaisujen välinen viive voi olla kymmenen päivää, mikä tarkoitti riidanalaisessa päätöksessä olevan taulukon toisen sarakkeen soveltamista.

59 EKP myöntää, että talletustuotteet ovat hätävara kriisitilanteissa, mutta katsoo lähinnä, että kyseinen erityispiirre ei liity nostoryntäyksen (bank run) riskiin, joka koskee säänneltyjä talletuksia niiden erittäin korkean likviditeetin vuoksi. Se muistuttaa tältä osin, ettei mainituista talletuksista tehtäviä nostoja ole rajoitettu lakisääteisesti, minkä johdosta ne voidaan rinnastaa perinteisiin käyttötileihin. EKP lisää, ettei myöskään valtiontakaus voi suojata kaikilta nostoryntäykseen liittyviltä riskeiltä, koska riidanalaisessa päätöksessä huomautetaan, että talletussuojajärjestelmän piiriin kuuluvien talletusten nostoryntäyksiä – suuruudeltaan 10–30 prosenttia – on havaittu edellisten pankkikriisien aikana.

60 EKP katsoo, että riidanalaiseen päätökseen sisältyvien tietojen perusteella on mahdollista arvioida sen perusteena käyttämän esimerkkitapauksen merkityksellisyys.

61 EKP korostaa lopuksi lähinnä, että velkaantumisriskin tutkiminen poikkeaa likviditeettiriskin tutkimisesta ja että asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdassa ei säädetä menetelmästä, jota olisi noudatettava kyseisen säännöksen nojalla tehtyjen hakemusten tutkinnassa.

62 Unionin yleinen tuomioistuin totesi 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 70 ja 71 kohdassa, että ylivelkaantumiseen liittyvät riskit – eli se, että laitoksen liiketoimintasuunnitelmaan joudutaan sisällyttämään ennakoimattomia oikaisutoimenpiteitä, mukaan luettuina omaisuuden kiireellinen myynti, joka voi johtaa tappioihin tai jäljellä olevien omaisuuserien arvonoikaisuihin – toteutuivat alentuneen maksuvalmiuden vuoksi. Kyseisen tuomion 73–78 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin pani myös merkille, että EKP oli maksuvalmiussuhdetta koskevissa päätöksissä arvioinut, ettei CDC:n kanssa tehtyjen positioiden arvonoikaisujen välinen viive aiheuta likviditeettiriskiä ja että Euroopan pankkiviranomainen (EPV) yhtyi tähän näkemykseen asetuksen N:o 575/2013 510 artiklan mukaisista pysyvän varainhankinnan vaatimuksista 15.12.2015 laatimassaan raportissa. Unionin yleinen tuomioistuin teki näiden toteamusten johdosta kolme päätelmää.

63 Se katsoi ensinnäkin 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 79 kohdassa, että EKP:n periaatteellinen kanta, jonka mukaan kyseessä oleva arvonoikaisujen välinen viive oli voinut edistää ylivelkaantumiseen liittyvien riskien toteutumista, vaikka se ei yleisyytensä vuoksi ollutkaan aiheuttanut likviditeettiriskiä, oli ilmeisen virheellinen.

64 Unionin yleinen tuomioistuin totesi toiseksi 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 80 kohdassa, että CDC:n kanssa tehtyjen positioiden arvonoikaisujen välinen viive saattoi olla merkityksellinen velkaantumisriskin kannalta – vaikkei se likviditeettiriskin kannalta sitä ollutkaan – vain siinä tapauksessa, että säänneltyjen talletusten nostojen määrä olisi niin suuri, että se ylittää asetuksen N:o 575/2013 412 artiklan 1 kohdan mukaisessa maksuvalmiussuhteen laskennassa tarkasteltujen ”vakavien stressitilanteiden” rajan.

65 Unionin yleinen tuomioistuin korosti kolmanneksi 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 81 kohdassa, ettei EKP voinut ottaa tällaista mahdollisuutta huomioon siinä tarkoituksessa, että se voisi hylätä kantajan hakemuksen, tutkimatta perusteellisesti säänneltyjen talletusten erityispiirteitä. EKP:n olisi tämän tutkimuksen yhteydessä pitänyt erityisesti selvittää, oliko säänneltyjen talletusten erityispiirteiden vuoksi odotettavissa, että näiden talletusten nostot ovat niin laajamittaisia ja äkillisiä, että turvaudutaan asetuksen N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 94 alakohdassa tarkoitettuihin toimenpiteisiin voimatta odottaa positioihin tehtävien arvonoikaisujen takia CDC:ltä tulevia varainsiirtoja.

66 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin ei sulkenut pois sitä, että CDC:n kanssa tehtyjen positioiden arvonoikaisujen välinen viive voitiin ottaa huomioon velkaantumisriskin arvioinnissa – vaikka se ei aiheutakaan ongelmia maksuvalmiussuhteen kannalta – vaan se rajasi tämän mahdollisuuden ainoastaan siihen tapaukseen, että nostot ylittävät maksuvalmiussuhteessa ilmenevät ”vakavat stressitilanteet”. Se korosti lisäksi, että EKP oli velvollinen perustamaan arvionsa säänneltyjen talletusten erityispiirteiden perusteelliseen analyysiin.

67 Riidanalaisen päätöksen 2.2.2 kohdassa EKP katsoi, että säännellyt talletukset saattoivat joutua nostoryntäyksen kohteeksi lyhyessä ajassa (jopa 30 prosenttia alle viidessä päivässä) niille annetusta valtiontakauksesta huolimatta. EKP perusti kyseisen arvion yhtäältä viimeaikaisista pankkikriiseistä saatuun kokemukseen, jonka mukaan erään luottolaitoksen talletuksista oli nostettu 10–30 prosenttia alle viidessä päivässä, ja toisaalta siihen, että säännellyt talletukset ovat luonteeltaan erityisen likvidejä. Se muistutti lisäksi, että jos kyseessä olevista talletuksista nostettaisiin 30 prosenttia, tarkoittaisi se kantajalle lähes 5,4 miljardin euron takaisinmaksua.

68 Tästä seuraa yhtäältä, että viitatessaan lyhyessä ajassa tehtyihin nostoryntäyksiin EKP otti kantajan positioiden ja CDC:n positioiden arvonoikaisujen välisen viiveen osalta huomioon ainoastaan 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 80 kohdassa tarkoitetun tilanteen, joten se ei jättänyt tältä osin huomiotta mainitun tuomion oikeusvoimaa. Kantajan ensimmäisen kanneperusteen kolmannessa osassa tältä osin esittämä väite on siis hylättävä.

69 Siltä osin kuin on toiseksi kyse siitä, noudattiko EKP 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 81 kohtaa analysoidessaan perusteellisesti säänneltyjä talletuksia, unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että tämä kysymys on päällekkäinen riidanalaisen päätöksen perusteltavuutta koskevan arvioinnin kanssa ja että sitä on syytä tutkia yhdessä kolmannen kanneperusteen kanssa.

### *Toinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan ja 400 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomista*

70 Nyt käsiteltävä kanneperuste, joka koskee riidanalaisen päätöksen 2.2.2 kohdassa esitetyn perustelun lainmukaisuutta ja kantajan CDC:lle olevien vastuiden keskittymisen tasoa, voidaan jakaa kahteen osaan.

71 Ensimmäisessä osassa kantaja arvostelee EKP:tä lähinnä siitä, että se tukeutui CDC:lle olevista vastuista aiheutuvaan keskittymäriskiin, vaikka tällaista riskiä ei sen mukaan voitu ottaa huomioon asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan soveltamisessa.

72 Toisessa osassa kantaja väittää lähinnä, että EKP otti itselleen sääntelyvallan noudattaessaan kyseisen riskin arvioinnissa yleisesti sovellettavia menetelmiä, vaikka sille on annettu vain yksittäistapauksia koskeva päätäntävalta.

***Toisen kanneperusteen ensimmäinen osa, jossa riitautetaan CDC:lle olevista vastuista aiheutuvan keskittymäriskin huomioon ottaminen***

73 Kantaja katsoo keskittymäriskin huomioon ottamisen osoittavan, että EKP käyttää asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohtaan perustuvaa toimivaltaansa muuhun kuin siihen tarkoitukseen, jota varten se on sille annettu, eli harjoittaakseen CDC:lle oleviin vastuisiin liittyvän keskittymäriskin valvontaa, vaikka valtiovastuita ei oteta huomioon kyseisen riskin laskennassa asetuksen N:o 575/2013 400 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan. Se päättelee tästä, että EKP yhtäältä rikkoi asetuksen N:o 575/2013 400 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ja toisaalta käytti sille asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdassa annettua toimivaltaa muuhun kuin kyseisessä artiklassa säädettyyn tarkoitukseen.

74 EKP katsoo, että kantajan väite on hylättävä.

75 Kantaja esittää toisen kanneperusteen nyt käsiteltävässä osassa lähinnä kaksi väitettä, jotka koskevat yhtäältä asetuksen N:o 575/2013 400 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja toisaalta mainitun asetuksen 429 artiklan 14 kohdan rikkomista.

76 Siltä osin kuin kantaja riitauttaa sen, että EKP otti huomioon keskittymäriskin vähimmäisomavaraisuusasteen tarkastelussa, on aluksi todettava, että keskittymäriskin käsitteestä säädetään samanaikaisesti direktiivissä 2013/36 ja asetuksessa N:o 575/2013.

77 Direktiivin 2013/36 81 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Toimivaltaisten viranomaisten on huolehdittava siitä, että jokaiseen yksittäiseen vastapuoleen, mukaan luettuina keskusvastapuolet, toisiinsa yhteydessä olevat vastapuolten ryhmät ja saman talouden alan ja maantieteellisen alueen vastapuolet, kohdistuvista vastuista aiheutuvaa keskittymäriskiä taikka samasta toiminnasta tai hyödykkeestä tai luottoriskien vähentämismenetelmien soveltamisesta, mukaan lukien erityisesti suuriin välillisiin luottovastuisiin, kuten yksittäisen vakuuden antajaan, liittyvät riskit, aiheutuvaa keskittymäriskiä hallitaan ja valvotaan myös kirjallisesti laadittuja periaatteita ja menettelyjä noudattaen.”

78 Asetuksen N:o 575/2013 395 artiklan 1 kohta koskee johonkin asiakkaaseen tai asiakaskokonaisuuteen liittyvää keskittymäriskiä. Sen tarkoituksena on lähinnä estää se, että niille olevien vastuiden määrä ylittää 25 prosenttia laitoksen hyväksyttävästä pääomasta tai 150 miljoonaa euroa, kun sovelletaan korkeinta kynnysarvoa.

79 Tästä seuraa, että keskittymäriskin kohtelun ja valvonnan avulla pyritään lähinnä arvioimaan luottolaitoksen vastuiden eriytymisen tasoa ja välttämään mainittujen vastuiden liian suuri keskittyminen tietyille vastapuolille.

80 Siltä osin kuin on ensinnäkin kyse väitteestä, joka koskee asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan rikkomista, on epäselvää, onko kyseisten CDC:lle olevien vastuiden keskittymisen tasolla merkitystä tätä säännöstä sovellettaessa.

81 Tästä osin on muistettava, että 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 51 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin korosti, että asetuksen N:o 575/2013 14 artiklassa toimivaltaisille viranomaisille annetun toimivallan tarkoituksena on, että ne voivat sovittaa yhteen vähimmäisomavaraisuusastetta – joka on luottolaitoksen riskipainottamattomien vastuiden kokonaismäärä – koskevan tavoitteen ja mahdollisuuden jättää tietyt riskiprofiililtaan erityisen alhaiset vastuut, jotka eivät johdu luottolaitoksen omista investointipäätöksistä, vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle.

82 Siinä tapauksessa, että vastapuolen maksukyvyttömyysriskiä ei voida sulkea pois, kyseessä olevien vastuiden keskittymisen aste voi olla merkityksellinen seikka yhteensovittamisessa, jonka EKP on velvollinen tekemään.

83 Juuri näin unionin yleinen tuomioistuin katsoi 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 63 kohdassa. EKP:n väitettä, joka koskee CDC:lle olevien vastuiden määrää, ei nimittäin hylätty sillä perusteella, ettei kyseinen seikka ollut merkityksellinen. Unionin yleinen tuomioistuin päinvastoin korosti, että CDC:lle olevien vastuiden määrällä olisi voinut olla merkitystä siinä tapauksessa, että kantaja ei Ranskan valtion jouduttua maksukyvyttömäksi olisi voinut saada CDC:lle säänneltyinä talletuksina siirtämiään summia takaisin, vaan sen olisi ollut turvauduttava omaisuuden kiireelliseen myyntiin.

84 EKP ei siis tehnyt oikeudellista virhettä ottaessaan huomioon kantajan CDC:lle olevien vastuiden keskittämisen asteen sovellettaessa asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohtaa.

85 Sen väitteen osalta, joka koskee asetuksen N:o 575/2013 400 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomista, kantaja väittää toiseksi lähinnä, ettei EKP voinut ottaa huomioon keskittymäriskiä CDC:n osalta, koska tämän tyyppinen vastuu jätetään keskittymäriskin laskennan ulkopuolelle.

86 Asetuksen N:o 575/2013 400 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti CDC:lle olevat vastuut on tosin vapautettu saman asetuksen 395 artiklan 1 kohdan soveltamisesta, toisin sanoen niitä ei oteta huomioon kyseisessä säännöksessä tarkoitetun keskittymäriskin arvioinnissa. Nyt käsiteltävä päätös ei kuitenkaan koske kyseisen asetuksen 395 artiklan 1 kohdan vaan sen 429 artiklan 14 kohdan noudattamista.

87 Tästä seuraa, että asetuksen N:o 575/2013 400 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ei sovelleta käsiteltävään asiaan ja että kantaja ei siis voi arvostella EKP:tä sen noudattamatta jättämisestä.

88 Toisen kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

***Toisen kanneperusteen toinen osa, jossa riitautetaan lähinnä EKP:n noudattama yleisesti sovellettava menetelmä***

89 Kantaja korostaa, että EKP voi asetuksella N:o 1024/2013 sille annetun toimivallan nojalla vain varmistaa, että luottolaitokset noudattavat asetusta N:o 575/2013, ja ettei sillä ole sääntelyvaltaa. Kantaja väittää, että EKP esittää riidanalaisessa päätöksessä olevan keskittymisen tasoja koskevan taulukon olevan yleisesti sovellettava siten, että sitä voidaan soveltaa kaikkiin luottolaitoksiin, jotka pyytävät asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdan soveltamista. Sen mukaan EKP

pyrkii siten puuttumaan julkisyhteisöille ja julkisoikeudellisille laitoksille olevien vastuiden yleiseen keskittymäriskiin ja ylittää näin ollen sille asetuksen N:o 1024/2013 4 artiklan 1 kohdan d alakohdassa annetun toimivallan.

90 EKP katsoo, että kantajan väite on hylättävä.

91 Kuten edellä 15 kohdassa korostettiin, EKP on riidanalaisessa päätöksessä soveltanut menetelmiä, joissa otetaan huomioon kolme perustelua, mukaan lukien kyseessä olevien vastuiden keskittymisen aste. Kyseiset menetelmät ilmenevät taulukosta, jossa esitetään tarkemmin näiden kolmen perustelun yhteisvaikutuksen tuloksena laskennan ulkopuolelle jätetyt prosenttiosuudet.

92 On todettava, että näillä menetelmillä EKP ainoastaan vahvisti ohjeelliset käytännesäännöt siitä, miten se aikoi käyttää sille asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdassa annettua toimivaltaa.

93 Tältä osin on muistettava, että Euroopan unionin tuomioistuimet ovat tunnustaneet harkintavallan rajoittamista vastaavien menettelytapojen lainmukaisuuden, kun menettelysääntö asetetaan sisäisissä ohjeissa (ks. vastaavasti tuomio 30.1.1974, Louwage v. komissio, 148/73, EU:C:1974:7, 12 kohta, ja tuomio 24.10.2018, Fernández González v. komissio, T-162/17 RENV, ei julkaistu, EU:T:2018:711, 60 kohta) tai julkaistavissa suuntaviivoissa (ks. vastaavasti tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209–211 kohta ja tuomio 30.5.2013, Quinn Barlo ym. v. komissio, C-70/12 P, ei julkaistu, EU:C:2013:351, 53 kohta).

94 Toisin kuin kantaja väittää, tällaisia menetelmiä ei rinnasteta siihen, että EKP antaa normatiivisen toimen, joka ylittää sille asetuksella N:o 1024/2013 annetun toimivallan rajat. Kyse on nimittäin vain ohjeellisista käytännesäännöistä, joiden olemassaolo ei vapauta EKP:tä tarkastelemasta kutakin yksittäistilannetta itsenäisesti, mikä voi johtaa siihen, ettei se sovella mainittuja menetelmiä (ks. vastaavasti tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209–211 kohta).

95 Näin ollen EKP korosti oikeutetusti riidanalaisessa päätöksessä menetelmiä, joita se aikoi noudattaa sovellettaessa asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohtaa, siltä osin kuin sitä ei ollut vapautettu tarkastelemasta kantajan yksittäistilannetta itsenäisesti.

96 Näin ollen on siis hylättävä toisen kanneperusteen toinen osa ja siten mainittu kanneperuste kokonaisuudessaan.

### *Kolmas kanneperuste, joka koskee EKP:n tekemiä ilmeisiä arviointivirheitä*

97 Kantaja väittää, että riidanalaisen päätöksen kolmessa perustelussa, joihin EKP tukeutui kieltäytyessään hyväksymästä kokonaan sen hakemusta, on ilmeisiä arviointivirheitä.

98 Siltä osin kuin on kyse sen tuomioistuinvalvonnan laajuudesta, jota unionin yleisen tuomioistuimen on harjoitettava kyseisten perustelujen perusteltavuuden osalta, koska EKP:llä on harkintavaltaa ja siten laajat valtuudet arvioida, sovelletaanko asetuksen N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohtaa vai ei, mainittu valvonta ei saa johtaa siihen, että unionin yleinen tuomioistuin korvaa EKP:n arvioinnin omalla arvioinnillaan, vaan tuomioistuinvalvonnan tarkoituksena on sen selvittäminen, ettei riidanalainen päätös perustu asiallisesti virheellisiin

tosiseikkoihin tai ettei siihen liity oikeudellista virhettä, ilmeistä arviointivirhettä tai harkintavallan väärinkäyttöä (ks. tuomio 13.7.2018, Crédit agricole v. EKP, T-758/16, EU:T:2018:472, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

99 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä kuitenkin ilmenee, että tilanteissa, joissa unionin toimielimillä on harkintavaltaa, unionin oikeusjärjestyksessä myönnettyjen takeiden noudattaminen hallinnollisissa menettelyissä on tärkeydeltään entistä perustavanlaatuisempaa. Unionin oikeusjärjestyksessä myönnettyihin takeisiin hallinnollisissa menettelyissä kuuluu erityisesti hyvän hallinnon periaate, johon liittyy toimivaltaisen toimielimen velvoite tutkia huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta merkitykselliset seikat (ks. tuomio 13.7.2018, Crédit agricole v. EKP, T-758/16, EU:T:2018:472, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

100 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että kantajan väitteet voidaan jakaa kolmeen osaan, joissa kyseenalaistetaan niiden riidanalaisen päätöksen perustelujen perusteltavuus, jotka koskevat ensinnäkin kiireellisten myyntien riskiä (riidanalaisen päätöksen 2.2.2 kohta), toiseksi valtion luottokelpoisuuden arviointia (riidanalaisen päätöksen 2.2.1 kohta) ja kolmanneksi sen CDC:lle olevien vastuiden keskittymisen astetta (riidanalaisen päätöksen 2.2.3 kohta).

101 Kolmannen kanneperusteen ensimmäisessä osassa kantaja väittää EKP:n laiminlyöneen edellä 99 kohdassa mainittuun oikeuskäytäntöön perustuvat velvollisuutensa, kun se ei kiireellisten myyntien riskiä arvioidessaan ottanut huomioon säänneltyjen talletusten erityispiirteitä. Kaksinkertaisen valtiontakauksen vuoksi säännellyt talletukset muodostavat kantajan mukaan ensinnäkin hätävaran kriisiaikoina. Se toteaa toiseksi, että säännellyt talletukset poikkeavat olennaisesti muista ulkoisista varoista, kuten velasta tai tavanomaisista talletuksista sen vuoksi, että taseessa CDC:hen keskitetyt säännellyt talletukset ovat rakenteellisesti tasapainossa CDC:n samansuuruisten saatavien kanssa. Se toteaa kolmanneksi, että säänneltyjen talletusten määrä ei riipu luottolaitoksen strategiasta vaan tekijöistä, joihin se ei voi vaikuttaa, ja että se toimii vain siirron välittäjänä tallettajan ja CDC:n välillä. Sen mukaan on neljänneksi huomattava, että sen, ettei säännellyistä talletuksista aiheudu velkaantumisriskiä, vahvistavat sekä EPV:n kertomus että unionin lainsäätäjä, joka on sen mukaan ottanut käyttöön vapautusmekanismin suoraan lain nojalla asetuksen N:o 575/2013 uudistamisen yhteydessä.

102 Kantaja viittaa lisäksi väitteeseen, jonka se esitti ensimmäisessä kanneperusteessa, ja toistaa väitteensä siitä, että yhtäältä EKP ei osoita, miltä osin sama arvonoikaisujen välinen kymmenen päivän viive muodostaa likviditeettiriskin vähimmäisomavaraisuusasteen arvioinnin mutta ei maksuvalmiussuhteen arvioinnin yhteydessä, ja toisaalta siitä, että oletettua nostoryntäyksen (bank run) riskiä, joka kohdistuu 10–30 prosenttiin talletuksista alle viidessä päivässä ja johon EKP tukeutuu, ei ole vahvistettu, eikä sillä ole merkitystä.

103 EKP väittää ottaneensa huomioon säänneltyjen talletusten erityispiirteet. EKP toteaa ensinnäkin, että säänneltyjen talletusten erityinen varmuus liittyy siihen, ettei talletetun pääoman tappioriskiä ole, eikä se vaikuta nostoryntäyksen riskiin, joka johtuu sen mukaan siitä, että tämän tyyppiset talletukset ovat luoteeltaan erityisen likvidejä. Sen mukaan on toiseksi niin, että säänneltyjen talletusten tasapaino taseessa ei vaikuta velkaantumisriskiin ja on joka tapauksessa suhteellinen. EKP huomauttaa kolmanneksi kantajan väittävän virheellisesti, ettei sillä ole mitään vaikutusta säännellyn talletuskannan kasvuun, koska kyseisten talletusten osuus talletusten jakaumasta edellyttää sen toteuttavan toimenpiteitä ja edistävän niiden tekemistä. Se kiistää neljänneksi EPV:n näkemyksen ja asetuksen N:o 575/2013 uudistamisen yhteydessä tehdyn muutoksen merkityksen.

104 EKP viittaa myös kantajan jo ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä esittämään väitteeseen. Se katsoo arvioineensa oikein kiireellisten myyntien riskin odottaessaan CDC:n kanssa positioihin tehtäviä arvonoikaisuja ja toistaa toteamuksensa, jonka mukaan luvut 10–30 prosentin suuruisesta nostojen määrästä viiden päivän aikana ovat peräisin tuoreesta esimerkkitapauksesta. Se väittää osoittaneensa, että arvonoikaisujen välinen kymmenen päivän viive voi aiheuttaa velkaantumisriskin, ja vetoaa siihen, ettei tämä ollut ainoa riidanalaisen päätöksen oikeuttamisperuste. Se korostaa lopuksi selittäneensä, miksi likviditeettiriskiä arvioitiin eri tavalla vähimmäisomavaraisuusasteen ja maksuvalmiussuhteen arvioinnin yhteydessä siltä osin kuin se saattoi ylittää vakavien stressitilanteiden rajan viimeksi mainitussa tapauksessa.

105 Edellä 67 kohdassa tiivistetysti esitetystä riidanalaisen päätöksen kohdasta ilmenee, että EKP tukeutui lähinnä kahteen perusteluun todetakseen, että summat, jotka kantaja oli velvollinen siirtämään CDC:lle, aiheuttivat kiireellisten myyntien riskin, eli yhtäältä siihen, että kyseiset talletukset olivat luonteeltaan erityisen likvidejä, ja toisaalta viimeaikaisista pankkikriiseistä saatuihin kokemuksiin.

106 On ensinnäkin korostettava, että edellä 99 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti EKP:n oli tutkittava huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta merkitykselliset seikat. Edellä 66–69 kohdassa esitettyjen syiden vuoksi EKP oli 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 81 kohdan noudattamiseksi myös velvollinen analysoimaan perusteellisesti säänneltyjen talletusten erityispiirteitä.

107 Tältä osin on ensinnäkin todettava, ettei riidanalaisessa päätöksessä mainita lainkaan yhtä säänneltyjen talletusten keskeistä erityispiirrettä, jonka kantaja toi esiin, eli sen käyttöä hätävarana mahdollisessa pankkikriisissä.

108 Tämä hätävarana käyttöä koskeva erityispiirre osoitetaan nimittäin oikeudellisesti riittävällä tavalla kantajan esittämillä todisteilla, eikä EKP myöskään riitauta sitä kirjelmissään.

109 Kantaja huomauttaakin, että Cour des Comptes (tilintarkastustuomioistuin, Pariisi, Ranska) korosti julkisessa vuosikertomuksessaan 2010, että ”finanssikriisi [oli] osoittanut [Livret A -säästötilin] houkuttelevuuden niiden tallettajien kannalta, jotka ovat sijoituksissaan taipuvaisia erityisen suureen varovaisuuteen”. Samoin päivälehti Le Monde korosti 19.2.2009 päivätyssä painoksessaan, että ”Livret A -säästötilin nettotalletukset o[livat] 18,7 miljardia euroa vuonna 2008, mikä on ennätyksellinen taso ja ylittää lähes kolminkertaisesti aikaisemman ennätyksen ja nostaa talletuskannan 139,2 miljardiin euroon joulukuun [2008] lopussa Ranskan keskuspankin – – julkaisemien lukujen mukaan” ja että ”Livret A -säästötili o[li] finanssikriisin alusta alkaen hyötynyt asemastaan hätävarana sekä korkeasta 4 prosentin tuottoasteesta aikavälillä 1.8.2008 ja 1.2.2009”.

110 Tästä seuraa, että pankkikriisin aikana säänneltyihin talletuksiin sijoitetut määrät eivät suinkaan vähene ranskalaisten tallettajien nostojen vuoksi vaan yleensä kasvavat, koska mainitut tallettajat asettavat tämäntyyppiset sijoitukset etusijalle.

111 Kantaja korostaa toiseksi perustellusti myös lähinnä sitä, että säännellyt talletukset eivät todennäköisesti johda ylivelkaantumiseen.

112 Tältä osin on todettava, että kuten unionin yleinen tuomioistuin korosti 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 41 kohdassa, asetuksen N:o 575/2013 johdanto-osan 90 perustelukappaleesta ja 4 artiklan 1 kohdan 93 ja 94 alakohdan määritelmistä

ilmenee, että ylivelkaantuneisuudella tarkoitetaan tilannetta, jossa luottolaitos rahoittaa liian suuren osan investoinneistaan velalla eikä omilla varoillaan. Tällöin vaarana on, ettei luottolaitoksella ole riittävästi omia varoja suoriutuakseen velkojensa takaisinmaksusta ja että se joutuu myymään kiireellisesti omaisuuttaan. Haitallisia seurauksia, joita aiheutuu velkaantuneisuuden kiireellisestä purkamisesta finanssikriisin aikana, kuvaillaan asetuksen N:o 575/2013 johdanto-osan 90 perustelukappaleessa seuraavasti:

”– – Tämä vahvisti varallisuushintoihin kohdistuvia laskupaineita ja aiheutti laitoksille lisätappioita, jotka vähensivät niiden omia varoja entisestään. Tämä syöksykierre johti lopulta reaalitalouden saatavilla olleen luoton vähenemiseen sekä kriisin syvenemiseen ja pidentymiseen.”

113 Toisin kuin luottolaitosten vapaasti käytettäviksi jätetyt talletukset – jotka voidaan investoida kaikentyyppisiin kohteisiin, mukaan lukien mahdollisesti ylivelkaantumiseen johtavat riskialttiit ja epälikvidit omaisuuserät –, käsiteltävässä asiassa on kyse summista, jotka kantaja on velvollinen siirtämään CDC:lle ja joita ei siis voida investoida riskialttiisiin tai epälikvideihin omaisuuseriin.

114 On kolmanneksi todettava, että toisin kuin tavanomaisilla talletuksilla, joihin sovelletaan talletusten vakuusjärjestelmistä 16.4.2014 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2014/49/EU (JO 2014, L 173, p. 149), jossa säädetään ainoastaan talletusten suojaamisesta luottolaitosten rahoitustoimilla, summilla, joita luottolaitokset ovat velvollisia siirtämään CDC:lle, on Ranskan tasavallan antama kaksinkertainen takaus. Vuoden 2008 lisätalousarvion nro 2008-1443 (loi nº 2008-1443 de finances rectificative pour 2008; JORF 31.12.2008, s. 20518), joka annettiin 30.12.2008, 120-I §:ssä, jossa viitataan rahatalous- ja rahoitusmarkkinalain L.221-7-V §:ään, säädetään valtiontakauksesta CDC:n mahdollista maksukyvyttömyyttä vastaan sekä tallettajien että luottolaitosten osalta.

115 On toiseksi ja edellä 107–114 kohdassa esitetyt seikat huomioon ottaen todettava, että pelkästään sillä perusteella, että säännellyt talletukset ovat luonteeltaan erityisen likvidejä, ei voida osoittaa perustelluksi EKP:n päätelmää, joka koskee niihin liittyvää kiireellisten myyntien riskiä.

116 Vaikka näiden talletusten likvidiys voi nimittäin tosiasiallisesti edistää sitä, että tallettajat nostavat niitä, kantajan esittämistä todisteista ilmenee myös, että mainittu likvidiys myötävaikuttaa talletusten käyttöön hätävarana kriisitilanteissa. San avulla annetaan nimittäin tallettajille väline, joka on samalla kertaa likvidi – heidän on mahdollista tehdä käyttötilin tavoin nostoja ja talletuksia –, ja tarjotaan heille korkeatasoinen suoja, kuten muistutetaan säänneltyjen talletusten seurantakeskuksen vuosikertomuksessa, jossa todetaan, että ”vaikka rahoitusmarkkinoilla [havaittiin] vuonna 2011 epävarmuuden ja volatiliteetin uudelleennousua, valtion takaamien täysin likvidien ja tuotoltaan verottomien sijoitusten perinteisesti luoma turvallisuus on osaltaan lisännyt niiden houkuttelevuutta”.

117 Tästä seuraa, että kyseisen perustelun perusteltavuus riippuu olennaisesti EKP:n perusteluista, jotka koskevat viimeaikaisista pankkikriiseistä saatuja kokemuksia.

118 Tätä osin on kolmanneksi todettava riidanalaisesta päätöksestä ja EKP:n prosessinjohtotoimiin antamasta vastauksesta ilmenevän, että EKP tukeutui vain yhteen esimerkkiin sen toteamiseksi, että ”viimeaikaisista pankkikriiseistä saatu kokemus osoitt[i], että o[li] tapahtunut nostoryntäyksiä”. Kun EKP:ltä tiedusteltiin prosessinjohtotoimien yhteydessä kahteen otteeseen sen tarkoittaman luottolaitoksen nimeä, se ei halunnut luottamuksellisuussyistä paljastaa sitä. Se

ilmoitti kuitenkin vastauksissaan selvästi niiden talletusten keskeiset erityispiirteet, jotka olivat olleet nostoryntäyksen kohteena. Sen mukaan kyse oli direktiivin 2014/49 täytäntöönpanoon perustuvan talletusten vakuusjärjestelmän piiriin kuuluvista suojakelpoisista avistatalletuksista.

119 Jotta EKP:n huomioon ottamalla esimerkkitapauksella olisi merkitystä säänneltyjen talletusten erityispiirteiden perusteellisessa tutkimuksessa, jonka se oli velvollinen tekemään, sen oli välttämättä koskettava talletuksia, joiden erityispiirteet olivat riittävän lähellä säänneltyinä talletuksina tehtyjen talletusten erityispiirteitä.

120 EKP:n toimittamien tietojen perusteella unionin yleinen tuomioistuin katsoo, ettei näin ole.

121 Tältä osin on todettava, että ylivelkaantumisen kannalta tarkasteltuna EKP:n maininta siitä, että kyse oli avistatalletuksista, merkitsee, että kyseessä oleva luottolaitos voi vapaasti käyttää mainittuja talletuksia myös riskialttiisiin tai epälikvideihin omaisuuseriin. Tällainen esimerkki poikkeaa tässä suhteessa käsiteltävässä asiassa kyseessä olevista talletuksista, jotka kantaja on velvollinen siirtämään CDC:lle, edellä 111–113 kohdassa esitetyistä syistä.

122 On lisäksi todettava, että EKP:n huomioon ottaman esimerkin ja säänneltyjen talletusten välillä on toinenkin ero, joka koskee tallettajien käsitystä talletustensa turvallisuudesta ja siten mahdollisuudesta, että niihin kohdistuisi kriisitilanteessa äkillinen nostoryntäys. Edellä 114 kohdassa esitetyistä syistä ei voida katsoa, että pelkästään direktiivin 2014/49 täytäntöönpanoon perustuvan järjestelmän soveltaminen talletuksiin tekisi niiden erityispiirteistä riittävän läheisiä säänneltyjen talletusten, joita – kuten edellä 107–110 kohdassa korostettiin – pidetään hätävarana kriisitilanteessa, erityispiirteiden kanssa.

123 Näin ollen on todettava, että kantaja väittää perustellusti, että EKP laiminlöi edellä 99 kohdassa mainittuun oikeuskäytäntöön perustuvat velvollisuutensa, kun se ei ottanut kiireellisten myyntien riskin arvioinnissa huomioon kaikkia säänneltyjen talletusten erityispiirteitä. Kolmannen kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hyväksyttävä.

124 Edellä 69 kohdassa esitetyistä syistä tästä on lisäksi pääteltävä, että EKP ei soveltanut asianmukaisesti 13.7.2018 annetun tuomion Crédit agricole v. EKP (T-758/16, EU:T:2018:472) 81 kohtaa, jonka mukaan sen oli perustettava arvionsa säänneltyjen talletusten erityispiirteisiin. Ensimmäisen kanneperusteen kolmannessa osassa tältä osin esitetyt väitteet on näin ollen myös hyväksyttävä.

125 Riidanalaisen päätöksen 2.2.2 kohdassa olevat perustelu on siis lainvastainen.

126 Kun otetaan huomioon EKP:n noudattamat menetelmät, on katsottava, että riidanalaisen päätöksen 2.2.1 ja 2.2.3 kohdassa mainituilla syillä, joista edellinen koskee valtion luottokelpoisuutta ja jälkimmäinen CDC:lle olevien vastuiden keskittymistä, edellyttäen, etteivät ne ole lainvastaisia, ei voitu perustella luvan epäämistä kantajalta. On nimittäin niin, että mainittujen menetelmien perusteella pelkästään kyseisten syiden huomioon ottaminen ei olisi johtanut siihen, että kantajalta evätään kokonaan asetuksen
N:o 575/2013 429 artiklan 14 kohdassa tarkoitettu poikkeuslupa.

127 Nyt käsiteltävä kanne on näin ollen hyväksyttävä, ja riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin EKP epäsi kantajalta luvan jättää vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle 34 prosenttia sen vastuista CDC:lle, eikä kantajan muiden kuin riidanalaisen päätöksen 2.2.2 kohdassa mainittujen perusteiden osalta esittämiä väitteitä ole tarpeen tutkia.

## Oikeudenkäyntikulut

128 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska EKP on hävinnyt asian ja kantaja on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, EKP on velvoitettava korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

**1) Euroopan keskuspankin (EKP) 3.5.2019 antama päätös ECB-SSM-2019-FRCAG-39 kumotaan siltä osin kuin sillä evättiin Crédit lyonnais'lta lupa jättää vähimmäisomavaraisuusasteen laskennan ulkopuolelle 34 prosenttia sen vastuista Caisse des dépôts et consignationsille.**

**2) EKP velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Tomljenović Schalin Nõmm

Julistettiin Luxemburgissa 14 päivänä huhtikuuta 2021.

Allekirjoitukset